

1

Ik ga dood.

Of ik ren.

Of ik ga dood en ik ren.

De bus staat bij zijn vaste halte, maar ik weet dat de deuren over precies vijftien seconden dichtgaan. Jens rijdt altijd stipt op tijd weg. Ik ben er bijna, maar toch bonst mijn hart als een gek. Als ik de bus mis, kom ik te laat en als ik te laat kom, is mijn vaste plek bij de deur bezet. Shit. Dan moet ik de hele dag midden in het lokaal zitten.

De zon zit verstopt achter een wolk en ik sta toch zo'n beetje in brand. Mijn haar plakt op mijn voorhoofd en mijn jurk is onplezierig vochtig. Ik krijg gewoon niet genoeg zuurstof binnen, ook al neem ik grote happen adem.

Ik weet 49% zeker dat ik zo dadelijk een hartaanval krijg. De andere 51% herinnert me eraan dat ik gewoon buiten adem ben en dat al dat geren een ik-ben-een-vis-zonder-kieuwen-in-de-diepte-diepzee-trog-gevoel veroorzaakt.

De deuren gaan dicht.

Shit, shit, shit. Mijn schoenzolen klepperen over het asfalt. Elke keer dat mijn voet de grond raakt, schuren mijn dijen tegen elkaar. Ik bijt op mijn tanden, voel dat mijn huid brandt.

Nog maar een paar meter.

Ik ben eindelijk bij de bus. Ik wil net op de deur kloppen als Jens hem met een glimlach opendoet.

‘Bedankt!’ Ik weet niet zeker of ik dat ook echt hardop zeg, want ik worstel om mijn raspande ademhaling onder controle te krijgen.

Ik plof op de eerste de beste lege zitplaats neer en geef mezelf een mentaal schouderklopje. Dan veeg ik het zweet van mijn voorhoofd en draai de airconditioning van de bus helemaal open. Voor de verandering doet die het een keer en een koude wind blaast over me heen. Ik kan wel janken van opluchting. Ik moet haast overgeven bij het idee dat ik midden in de klas had moeten zitten. Een dag in de schijnwerpers doorbrengen, dat kan ik gewoon niet aan. Zet mij maar zo dicht mogelijk bij de deur.

Ik trek aan de boord van mijn jurk om er wat frisse lucht onder te laten waaien, als ik een paar meiden achter me hoor giechelen.

Mijn maag krimpt ineen. Ze blijven giechelen op die ik-ben-net-twaalf-geworden-dus-iedereen-moet-weten-dat-ik-besta-manier. Ik was echt niet zo lawaaiig op mijn twaalfde. Dat voelt als een heel leven geleden, ook al is er de afgelopen twee jaar geen reet gebeurd.

‘*Wiggle, wiggle, wiggle,*’ zeggen ze hardop, en ik kan

het niet laten: ik moet me gewoon omdraaien. Het zijn twee meisjes. Het ene meisje staat op en doet alsof ze rent en het andere schudt met haar hele lichaam. Ze blaast haar wangen op en spreidt haar armen om aan te geven dat ze iemand nadoet die veel dikker is dan zij. Ik kijk snel weg. Staar geconcentreerd naar de vloer. Houd mijn ellebogen dicht tegen mijn lichaam en knuffel mezelf.

Alsof jouw kleine handjes dat gigantische lijf van je kunnen bedekken.

Ik probeer hem te negeren – die altijd aanwezige stem.

Mijn handen doen koortsachtig hun best om de vetrollen kleiner te maken. Mijn ogen en mijn wangen branden.

Ik heb zin om iets tegen die meiden te zeggen, maar ik doe het niet. Ik weet heus wel hoe ik eruitzie.

Een enkele traan springt van mijn wimpers en rolt langzaam over mijn wang. Mijn kaken doen zo'n pijn omdat ik mijn tanden stevig op elkaar klem. Ik probeer ze te ontspannen. Laat mijn kaken, mijn tranen en mijn vetrollen los. Pak mijn telefoon en stuur Lucas een berichtje: *Zal ik een plekje voor je bezet houden?*

Ik heb het lokaal vijftien minuten voor me alleen en dan komt de rest van de klas binnen. Iedereen komt zelfverzekerd binnen, rumoerig en met rechte rug, en ik zeg hallo.

Mijn blik dwaalt door het kleine lokaal, dat nog kleiner lijkt nu er meer stoelen bezet zijn. Onder de radiator liggen een hoop potloden stof te verzamelen en de ooit witte verf op de muren bladdert af. De hele school kan wel een make-over gebruiken.

De school is niet de enige.

Een branderig gevoel in mijn borst verspreidt zich naar mijn keel en ik slik.

Ik schrik op uit mijn gepieker als Alma lachend langsloopt. Ze heeft vlechtjes in haar wortelkleurige haar en draagt een broek met strategisch aangebrachte scheuren. Ik raak haar vluchtig aan. ‘Hé, wat zie jij er goed uit!’

‘Dank je!’ Alma’s gezicht straalt, dat vind ik heerlijk. Heerlijk dat ze zo blij wordt van wat ik tegen haar zeg.

Ik kan het me nog goed herinneren, dat gevoel van puur geluk dat door me heen stroomde toen ik voor het eerst een compliment kreeg van iemand die geen familie van me was. Het was op mijn negende verjaardag, ik was met mijn moeder in de supermarkt. We stonden bij de melkchocoladekoekjes te onderhandelen over hoeveel we er mee zouden nemen, toen een vrouw me op mijn schouder tikte. Ze moest bij de melk en ik stond ervoor. Maar voor ik een eindje opzijging, ging zij op haar hurken voor me zitten en keek me met haar warme, bruine ogen aan. ‘Wauw, wat een mooie, vrolijke zonnebloem ben jij.’ De rest van de dag zweefde ik. Niet omdat ik jarig was of vanwege de koekjes – ik kreeg mijn zin – maar door het

compliment van die onbekende mevrouw. Sinds die dag geef ik altijd complimenten.

‘Hoi!’ Twee meisjes uit de parallelklas steken hun hoofd om de hoek van de deur en zwaaien naar iedereen, voor ze verder lopen. Hannah en Maria. Hannah is het mooiste meisje uit de twee tweede klassen, en waarschijnlijk van de hele school. Het ergste is dat je haar niet eens kunt haten, want ze is zo aardig. Maria is zo’n stoere meid. Zo’n het-kan-me-totaal-niet-sche-len-wat-anderen-van-me-denken-type, maar als iedereen jou aardig vindt, dan is het vast heel makkelijk om je niets aan te trekken van hoe anderen over je denken.

‘Gehaald!’ Lucas komt hijgend binnen. Hij lacht naar me en ik krijg een superwarm gevoel vanbinnen. Lucas gaat naast me zitten. Om hem niet aan te gaan staren kijk ik naar de klok. Na elke vakantie moet mijn Lucas-verlegenheid even opnieuw bijgesteld worden, ook al zijn we al eeuwen beste vrienden.

‘Twee minuten voor de bel.’ Ik schraap mijn keel. ‘Een nieuw record.’

Lucas hangt zijn jas over zijn stoel. Hij heeft een *Space Jam*-T-shirt aan dat hem erg goed staat en ik vraag me even af of zijn armen nog gespierder zijn geworden in de zomervakantie. Lucas is de hele zomer weggeweest.

‘True.’ Hij knipoogt. ‘Fuck, ik weet niet hoe ik vier uur wiskunde moet volhouden.’ Lucas glimlacht op zijn allercharmantst naar me. ‘*Carry me through?*’ Hij ritst zijn schooltas open om zijn laptop te pakken en er rolt een basketbal uit.

‘Sorry, ik ben na Engels weg.’ Ik pak zijn bal van de vloer en geef die aan hem. Onze vingers raken elkaar heel licht aan en mijn hart begint onmiddellijk te hameren.

‘Waarom?’ Lucas’ bruine ogen stralen. Ze zijn mooi op een wow-manier. Eerst vallen ze je helemaal niet op, maar als je ze eenmaal ontdekt hebt, zie je niets anders meer.

‘Ik moet naar de dokter,’ piep ik moeizaam.

‘Waarom?’ Lucas stelt me altijd vragen, het is alsof hij gewoon alles wil weten.

‘Ik moet bloed laten prikken. Je weet toch dat mijn moeder een vitaminefreak is?’

‘O, oké.’ Hij stuitert met de bal, ook al weet hij dat Karina daar meteen wat van zal zeggen als ze binnenkomt. Door het holle geluid van het rubber tegen de vloer ontstaat een aangenaam ritme. ‘Sarah, het was echt te erg gisteren. Ik ben totaal kapot.’

‘Ik ook. Ik ben laat opgestaan.’ Eigenlijk was ik vroeg op. Ik wist alleen niet wat ik aan moest. Het was een van die ochtenden waarop al mijn zwarte kleren in de was zaten en ik een megacrisis had.

‘*What? Jij?*’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Je was er gisteren niet eens bij. Wat is jouw excuus?’

‘En, was het leuk?’ Het back-to-schoolfeest met de parallelklas was gisteren. Ik ben niet gegaan omdat ik niks leuks kon vinden om aan te trekken. Het officiële verhaal is dat ik geen zin had.

Lucas buigt naar me toe en zijn adem kriebelt op mijn wang. ‘Je kent Hannah toch?’

‘Tuurlijk.’ Iedereen weet wie Hannah is.

‘We hebben getongd,’ fluistert hij met de allergrootste grijns op zijn gezicht.

Het aangename ritme van de bal versnelt opeens en mijn hart probeert de beat bij te houden. Ik kan het niet laten: ik kijk naar zijn lippen. Hij heeft Hannah gezoend. Mijn mond loopt vol speeksel en ik slik. Hij. Heeft. Hannah. Gezoend.

‘Hoe was het?’ Ik schraap mijn keel om zo gewoon mogelijk te klinken. Lucas merkt er niets van. ‘Was het *the kiss*? De Hollywoodkiss?’ We maken Hollywoodfilms altijd belachelijk, maar we dromen stiekem allebei van zo’n superperfecte, mooie, lange, romantische, tedere filmzoen, het teken van echte liefde. Lucas zegt dat hij totaal verkocht zal zijn als hij zo gezoend wordt.

‘Ik weet het niet, eigenlijk.’ Stuiter. Stuiter. Ik staar naar de bal in zijn handen. Verbeeld me dat de lucht er langzaam uit loopt. Lucas heeft nooit eerder met iemand gezoend. Ik was van plan om hem te Hollywoodzoenen, zodra ik was afgevallen.

‘Maar ze is ziek goed in zoenen.’ Zijn ogen schieten heen en weer en zijn wangen zijn roder dan normaal.

Ik weet niet wat ik moet zeggen, dus grinnik ik als een idioot. Hij grinnikt mee. Dan houdt hij zijn hand in de lucht voor een high five en die geef ik hem.

Fuck. Het was niet de bedoeling dat Lucas andere meiden zou zoenen. Dat moest hij met mij doen, maar ik zit blijkbaar al zo lang in dit friendzone-gat dat hij me niet meer ziet staan.

‘Best cool, toch?’ Hij laat de bal op zijn wijsvinger spinnen.

Ik moet echt sneller afvallen. Me een weg uit dit zwarte, donkere gat graven, het liefst gisteren nog. Ik haal een keer diep adem en spreek met mezelf af dat ik de volgende ben.

Ík ben de volgende die Lucas zoent.